

Nr 332

Av herr Svensson i Ljungskile, om anslag till ersättningar i ömmande fall åt enskilda, som genom åtgärd av offentlig myndighet lidit ekonomisk skada.

Med den omfattning det allmännas reglerande verksamhet erhållit under och efter det andra världskriget har det icke kunnat undvikas att enskilda i många lägen kommit att få tåla mycket stora ingrepp i sin ekonomiska rörelsefrihet. Riksdagen har vid tidigare tillfällen avvisat tanken att söka tillskapa generella regler om ersättning åt medborgarna vid rättsenliga ingrepp i deras ekonomiska förhållanden under hänvisning framför allt till att förhållandena äro så olikartade, att enhetliga och för alla fall lämpliga regler knappast gå att uppställa.

Det är emellertid uteslutet att man kan nöja sig med en sådan utgång. Då det i enstaka fall blir uppenbart, för vilka påfrestningar enskilda oförskyllt utsättas mången gång, framstår det som angeläget att möjlighet till ersättning öppnas åtminstone i de särskilt ömmande fallen, när medborgare lidit ekonomiska förluster på grund av offentliga myndigheters åtgöranden. Denna ersättningsmöjlighet bör självfallet i första hand stå till buds då någon konstaterbar felaktighet begåtts, t. ex. om den ansvarige tjänstemannen befinnes ha begått tjänstefel eller om det ifrågavarande beslutet på ett eller annat sätt undanröjes eller upphäves såsom oriktigt, sedan det redan utövat för den enskilde skadliga verkningar. Emellertid förekomma också åtskilliga fall, då det icke kan auktoritativt klargöras huruvida felaktigheter förekommit eller ej. Vidare kan situationen vara den att i samma fall flera olika myndigheter ingripit var för sig — var och en kanske fullt lagligt — men med katastrofala följder för den enskilde.

Om man vill bereda möjlighet till ersättning för den enskilde i dylika lägen, skulle det lämpligen kunna ske på så sätt, att ett särskilt förslagsanslag anvisades på riksstaten från vilket ersättning skulle kunna utbetalas i särskilt ömmande fall. Bedömningen borde sålunda icke huvudsakligen vara av rättslig natur utan grunda sig på vad billigheten fordrar. Medlen kunde disponeras av en nämnd till vilken den som ansåg sig böra komma i åtnjutande av ersättning kunde vända sig. Nämnden borde äga att själv besluta i fall då ersättningen gällde mindre belopp. I fall åter, då det kunde ifrågakomma att utbetala större belopp, kunde avgörandet läggas hos Kungl. Maj:t efter nämndens hörande.

Förslagsanslaget synes kunna bestämmas till 50 000 kronor.

Under hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta anvisa ett förslagsanslag å 50 000 kronor å riksstaten för budgetåret 1956/57 till ersättningar i ömmande fall åt enskilda medborgare, som genom åtgärd av offentlig myndighet lidit ekonomisk skada.

Stockholm den 26 januari 1956

Wald. Svensson

i Ljungskile